

201.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 1 kwietnia 1921 r.

w sprawie częściowej zmiany niemieckiej ustawy o świadczeniach wojennych z 13 czerwca 1873 r. (Dz. U. Rz. N. str. 129).

Na mocy art. 6 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. № 64, poz. 385) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. § 19 ustęp 1 niemieckiej ustawy o świadczeniach wojennych z 13 czerwca 1873 r. (Dz. U. Rz. N. str. 129) otrzymuje następujące brzmienie:
„Wynagrodzenie za żywność odpowiada wysokości strawnego obowiązującego każdorazowo dla żołnierzy, z tem jednakże że płaci się tylko połowę tej należności, jeżeli przy spieszonych marszach, przy użyciu kolei, oraz wśród podobnych okoliczności można podać tylko część żywności n. p. tylko obiad, lub tylko kolację i śniadanie”.

§ 2. § 11 ustawy, wymienionej w art. 1, otrzymuje następujące brzmienie:

„Za paszę płaci się wynagrodzenie wedle cen przeciętnych istniejących w czasie dostarczenia jej w głównym miejscu targowem tego Związku dostawczego do którego odnośna gmina należy. O ile dla poszczególnych środków paszy są ustalone ceny maksymalne przez rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej, wówczas obowiązują te ceny”.

§ 3. § 12 ustęp 1 pkt. 1 zdanie ustawy, wymienionej w art. 1, otrzymuje następujące brzmienie:

„Wynagrodzenie za podwozy i woźniców płaci się dziennie wedle taryfy jaką wyda od czasu do czasu dla każdego Województwa Wojewoda w porozumieniu z właściwym Dowództwem Okręgu Generalnego (Intendenta) i wysłuchaniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego”.

§ 4. § 13 ustawy, wymienionej w art. 1, otrzymuje następujące brzmienie:

„Za udzielenie środków transportowych z wyjątkiem podwód płaci się wynagrodzenie wedle cen przeciętnych w czasie dokonania rekwizycji.

Za dostarczoną słomę na ściółkę i materiał opałowy płaci się wynagrodzenie wedle cen przeciętnych, istniejących w czasie dostarczenia w głównym miejscu targowem tego Związku dostawczego, do którego odnośna gmina należy. O ile dla słomy na ściółkę lub dla poszczególnych rodzajów materiału opałowego ustalone są przez rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej ceny maksymalne, wówczas obowiązują te ceny”.

§ 5. Wojewodów upoważnia się do ustalenia w sposób, wskazany w § 3, taryfy dodatku jakoby należało dopłacić do obowiązujących należności za podwozy tym osobom, które dostarczyły podwozy dla Wojska Polskiego w czasie od 1 stycznia 1920 r. Po ostatecznym zatwierdzeniu taryfy dodatku przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej wypłaci dodatek odnośna Intendenta O. G.

§ 6. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

Minister Spraw Wojskowych:

w z. *De Henning-Michaelis*

Minister Skarbu:

Steczkowski

202.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 1 kwietnia 1921 r.

w sprawie zmiany taryfy kwaterunkowej.

Na mocy art. 6 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. U. Nr. 64, poz. 385) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu • następująco:

§ 1. Taryfę kwaterunkową, stanowiącą dodatek I do ustawy z 6 lipca 1904 r. (Dz. Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 272), dotyczącej taryfy kwaterunkowej i podziału miejscowości na klasy, zmienia się następująco:

W miastach Poznaniu, Bydgoszczy, Toruniu i Grudziądzu wynosi wynagrodzenie:

- A. Za kwaterę: 1) dla podoficerów zimą 3 mk. latem 2 mk. dziennie
2) dla szeregowców „ 1.50 fen. „ 1 „ „
3) dla każdego dalszego szeregowca w tej samej ubikacji zimą 75 fen. latem 50 fen. dziennie.
- B. Za stajnię: 1) dla (pierwszego lub jednego) konia oficera i t. d., 3 mk. dziennie.
2) dla dalszego konia oficera i t. d. 1 mk. dziennie.
3) dla konia służbowego „ 1 „ „
- C. Za lokale służbowe:
1) na pokój biurowy zimą 3 mk. latem 2 mk. dziennie.
2) na izbę posterunkową i na areszt—zimą 1 mk., latem 75 fen. dziennie.
3) dwie tego rodzaju przyległe izby—zimą 1 mk. 50 fen., latem 1 mk. dziennie.
4) trzy tego rodzaju przyległe izby—zimą 2 mk., latem 1 mk. 50 fen. dziennie.
5) cztery tego rodzaju przyległe izby—zimą 2 mk. 50 fen., latem 1 mk. 50 fen. dziennie.

W innych miejscowościach płaci się wynagrodzenie w kwocie 80% względnie 60% powyższych wymiarów. Zaliczenie poszczególnych miejscowości do jednej z tych dwu kategorii należy do Wojewody w porozumieniu z Dowódcą Okręgu Generalnego.